

ни да броишь всички-тъ изображения по стѣна-та. Като дойдеш до двадесатъ и трете-то ще да видеш едик малкъ дупкъ, скритъ въ устны-тъ на една змя позлатена, която е изображена отъ Лудовикъ-лео-Моръ.

Вкарай ключъ-тъ въ тѣзи дупкъ. Дъсчено-то изображение ще ся отвори като една врата. Въ дулапъ-тъ, кого-то покрива то, ще намъришь двѣ стъкла, едно-то златно, друго-то сребърно и двѣ чаши сидефены. Въ сребърно-то стъкло има чиста вода. Въ златно-то стъкло има приготвено вино. Ще ги донесеш съ табличка-та въ близкѣ-тъ стаѣ безъ да ги покѣтнешь, Рустигело, и ако си чуваль за хора на кои-то зѣби-тъ си дрънкахъ отъ страхъ като имъ говорѣхъ за тѣзи знатна утрова на Борджии-тѣ коя-то, въ прахъ, е бѣла и лъскава както прахъ отъ Каррарскы мермеръ, и която смѣсена съ вино, измѣнява Роморантското вино на Сиракузско, ще ся пазишь да покѣтнешь златно-то стъкло.

РУСТИГЕЛЛО

Има ли еще нѣщо да ми казвате, милостивій господарю?

ДОНЪ АЛФОНСЪ

Не. Нѣ само ще си земешъ най-добръ-тѣ сабиѣ и ще стоишь правъ задъ врата-та, тѣй щото да слушаешь какво ще ся случи и да влезешъ щомъ подрѣнкамъ звѣнче-то на кое-то познавашъ гласъ-тъ

[Показва му звѣнче-то на маса-та]

— Ако тя повикамъ: — Рустигелло! — ты ще елезешъ само съ табличка-та. Ако чуешъ звѣнче-то ще влезешъ съ сабя-та си.